

DE LA INFÀNCIA A LA MADURESA

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Anem entrant en la profunditat del misteri de l'Encarnació. Els llums externs de les nostres ciutats, els aparadors i la música podrien distreure'ns de l'experiència a la que estem cridats a viure.

De puntetes ens hi podem acostar deixant-nos guiar per Aquell que ens habita.

Quan el temps arribar a la seva plenitud... Eren millors aquells temps que els nostres? O serà que cada temps, cada moment, té la seva plenitud. Déu continua venint en el nostre avui.

Déu ha optat per nosaltres, en Jesucrist es fa un dels nostres.

Podem seguir creient en l'home, perquè Déu no ha deixat de fer-ho mai. Dins els nostres cors crida el seu Esperit: Abbà, Pare!, i esdevenim així germans i germanes els uns dels altres.

Sabrem posar el nom que Déu té pensat per a cada persona?

Què millor que començar l'any amb aquesta pregària dirigida a cadascun dels fills i de les filles de Déu.

«Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu. Que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau».

Com els pastors, hem de fer camí en la nit, portats per la força del que han sentit.

Ens cal fer camí i veure en els altres allò que ens és anunciat. Havent-ho vist amb els propis ulls, és una experiència única i personal que ens obligarà a compartir la joia de la trobada.

La mirada del creient se sosté en la claror de la mirada amorosa que Déu té sobre cadascú de nosaltres i que és font de pau.

Tota la nostra persona hi està implicada. El cor, espai per meditar i lloc d'estada de l'Esperit que clama; la vista per reconèixer la Presència, i l'oïda per acollir la Paraula. Tot per acollir i glorificar Déu.